

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што навистина вреди да се прочита...

Линдзи Келк

Наслов на оригиналот

I heart Vegas

© 2011 Lindsey Kelk

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа **Сакам Книги 2012**

Сите права обезбедени и задржани во договор со HarperCollins Publishers Ltd.

Превод Ивана Николовска

Коректура Симона Давкова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ГО САКАМ ВЕГАС

*Наскоро и последниот дел од серијалот:
Го сакам Лондон*

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПРВА ГЛАВА

Стоев сред дневната соба со рацете ставени на колковите и ја набљудува завршената работа. Одлично. Новогодишната елка беше накитена, шампањот се ладеше во кофичето со мраз, а станот беше, хмм, можеше да пројде. Сè додека не се вклучуваат силните светилки. Знаев дека Алекс ќе биде импресиониран. Речиси исто толку импресиониран колку и непознатиот тип на авенијата Кент кој зјапаше низ нашиот прозорец, испитувајќи ги моите гаќички. Срање. Ако веќе имав намера да инсистирам да се шетам низ дома во гаќички, знаев дека ќе мора барем да купиме завеси. Се повлеков нанзад, обидувајќи се да не се сопнам во моите позајмени високи потпетици и го притиснав прекинувачот за светлото. *Браво за гасењето на светлото, уште една бистра идеја, Анџела.* Умствено си влелив една шлаканица во моментот кога се затетеравив во темницата и се треснав директно во шанкот во кујната, силно удирајќи си го коленото. Затоа што нема нешто што подобро стои со црна долна облека од голема виолетова модринка, зар не? Сигурна сум дека најголемиот дел од дваесет и осум годишните девојки на светов пораснале и престанале да бидат такви неверојатно несмасни крави. Сигурна сум дека најголемиот дел од дваесет и осум годишните девојки на светов не лутаат наоколу во мртва темница носејќи десет сантиметарски потпетици. Сигурна сум дека најголемиот дел од дваесет и осум годишните девојки на светов не се како мене. Но имаше причина за моето шетање во долна облека, без разлика дали некој ме гледал низ прозор или не. Алекс, моето прекрасно момче и типичен рок Бог, беше заминат на Далечниот Исток на турнеа која траеше точно четириесет и три дена и требаше да си дојде дома во секој момент.

Со оглед на тоа што имав премногу долго време на располагање за да размислувам како би било најдобро да го пречекам, после премногу испиени попладневни коктейли, јас ѝ дозволив на Џени, мојата најдобра пријателка и типично секс маче, да ме наговори на валкано сценарио со заведување. Како и да е, судејќи според моменталната ситуација каде јас бев стегната како полнето пиле, не можев да не помислам дека тој ќе беше посреќен ако го дочекав со пица и пиво. Така и ми требаше што седнав да пијам коктейли со неа во среда попладне, сред бел ден. Толку сум слаба под притисок.

„Алекс се враќа вечер, така?“ праша таа.

„Аха“, одговорив јас.

„Имаш некои големи планови?“

„Пиво. Пица. Пријатна вечер. Сигурно ќе биде уморен после милијарда саати во авион.“

„Сериозно?“

„Да.“ Пауза. „Зошто?“

„Друже, ако мојот тип си го чувал во гаќи во текот на цел еден месец за време на турнеа во Јапонија, каде што живеат речиси сите најзабегани обожавателки, па, што знам, мислам дека би очекувал малку повозбудливо добредојде.“

Тоа беше моментот во кој таа ги соблече нејзините високи, црни, кожни Лубутонки со патент, ми ги напика на стапалата на сила и планот беше роден.

„Сега е премногу доцна, Кларк“, си прошепотев додека си го триев повреденото колено и се затетеравив кон софата за да заземам позиција за која навистина се надевав дека изгледа заводливо. Што да кажам кога не сум некоја родена секс бомба?

Не дека не бев возбудена што ќе го видам. Како што би рекла Џени, мојата „дамска ерекција“ беше алармантно силна.

Сериозно, малку ми требаше за да му се фрлам и да го срушам во истата секунда штом го прејде прагот, но сепак не бев убедена дека дваесетте минути кои ги потрошив за да ги прицврстам рамките на подвезиците (после првите дваесет минути кои ги потрошив за да ги наместам правилно самите подвезици) беа добро искористено и потрошено време. Мислам дека тоа се должи на фактот што во поголемиот дел од тоа време помалку личев на Дита вон Тис, а повеќе личев на оросписко куче кое си ја брка опашката во круг. Сериозно, зошто овие работи мораа да бидат толку тешки за облекување? Човек треба да скрши врат за да ги закопча и прицврсти копилињата, какво еротско расположение би можело да стимулира тоа? Тука исто така беше и фактот дека постоеја многу други работи кои најверојатно требаше да ги правам во тоа време. Како, на пример, божиќен шопинг. Како барање работа. Како чистење на бањата за првпат во три недели, наместо влегување внатре, правење гримаса и затворање на вратата. Всушност, имаше многу такви работи.

Но сега не беше време за да се грижам за тоа, си реков себеси додека го спуштав задникот на каучот, обидувајќи се да ја средам мојата темно руса коса падната врз рамениците и да заземам позиција која ќе ми овозможи да избегнам делумно или целосно изложување на целулит. А тоа, во основа, беше невозможно. На ДВД плеерот светкаа бројките: 21.00. Авионот на Алекс требаше да пристигне на аеродромот во 19.20. Тој требаше да влезе низ вратата во секоја секунда. Се просевнав, обидувајќи се да не се превртам од каучот. Ова беше долг и тежок ден полн со затегање, натегање, одлагање и чекање. Тој требаше да стигне дома во секој момент. Кај и да е...

„Друже, пали светло.“

Тропкање на клучеви во бравата.

Си ги протрив очите, оставајќи големи црни дамки од шминка на дланките. Клучеви? Провалници? Провалници со клучеви? Го забележав шишето шампањ како плови во кофиче полно со вода. Колку беше часот? И зошто бев полу гола?

„Каде да го ставам ова?“ Повторно гласот, овој пат дефинитивно од внатрешната страна на влезната врата. Со многу малку време на располагање за да донесам одлука, решив да останам на каучот и да се скријам. Навистина не бев соодветно облечена за борба со криминалци. Да бидеме реални, Бетмен речиси никогаш не носеше високи потпетици.

„Ух, сеедно, остави го каде било. Анџела?“

Анџела? Моето име! А тој глас му припаѓаше на Алекс! Значи не беа провалници, тоа беше...

„Ииих, друже!“

Светилките ја оживеаја дневната соба, откривајќи ме мене на каучот со целата моја сензуална величественост. Ако изгледањето како многу збунета, ниско буџетна курва со размачкана шминка и малку плунка на перницата може да се смета за сензуално. Судејќи според изразите на лицата на Алекс, Грахам и Грег, не може. Се разбира дека тој си имаше дојдено дома со пријателите од бендот. А секс во четворка со моето момче, неговиот геј тапанар и машката курва од гитарист за кој бев сигурна дека е на таблета во секое време, навистина не ми беше во план за вечерта.

„Ох, Анџела.“ Грахам, кој не можеше да биде *погеј*, веднаш се сврте на друга страна. Грег, кој не можеше да биде *похетеро*, се исклешти од уво до уво. „Добар пар.“

„Грег!“ Не можев дури ниту да го погледнам раскикотениот гитарист. „Ако сакаш да си ги задржиш мадињата, престани да се смееш, по ѓаволите.“

Поспано се исправив, изведувајќи нешто што наликуваше на несмасен танц, ги грабнав перниците од софата за да се покријам со нив, но во процесот се

препнав од сопствените потпетици и грациозно завршив на подот до наикитената елка.

„Алекс?“ извикав со лицето речиси набиено во килимот.

„Анџела?“ одговори тој. Можев да забележам дека и тој се обидуваше да не се смее. Срање.

„Ќе може ли да ги исклучиш светлата, те молам?“

„Апсолутно.“

Станот се затемни и некаде од под срамот кој ме имаше обвинено го слушнав Алекс како им вели на другите двајца накратко да излезат од станот. На големо незадоволство на Грег. Здравата комбинација од понижување и болка во коленото ме натера да си поседам на подот со сведната глава додека чекав да го слушнам заклучувањето на бравата. Добро, барем мојата елка мирисаше убаво. И тоа беше нешто.

„Еј.“

Ги отворив очите и го видов парот износени Конверс патики покрај мене, проследени со пар светло зелени очи покриени со темна коса која дефинитивно беше подолга од последниот пат кога ја видов.

„Еј.“

„Фина облека.“

„Фала.“

„Летот беше одложен“, објасни тој. „Мислев дека ќе спиеш.“

„Па, спиев...“

Мојата замисла за добредојде не нè вклучуваше нас двајца легнати еден до друг на ладниот под. Па, можеби таа опција не беше целосно исклучена, но сепак мислев дека ќе стигнеме барем до спалната соба. Или барем до каучот. Алекс посегна со раката и избриша малку од мојата размачкана маскара.

„Ми недостигаше“, рече тој.

„И ти мене.“ Навистина морав да ставам мраз на коленото. „Требаше да се држам до планот со пиво и пица за добредојде, зар не?“

Алекс скокна на нозе и се наведна за да ме фати за рака. Исправувајќи се на нестабилни стапала, му дозволив да ги замота моите раце околу неговиот врат пред да ги стави своите околу мојата половина, со дланките на моите колкови. Додека гледав во него, не можев целосно да си го смирам дишењето. И покрај тоа што се гледавме повеќе од година дена, дури и покрај тоа што последните неколку месеци живеевме заедно, секогаш кога ќе го погледнев успешно се блокирав и вцашував од тоа колку всушност проклето згоден беше овој Алекс Рид. Косичката му беше разбушавена, а светлите очи малку вцрвенети од долгиот лет, но сепак беше прекрасен. Високи јаболчици, полни усни, светла кожа. Ми доаѓаше да почнам да го лижам. Некогаш дури и во јавност. Но не го правев тоа. Најчесто. И тој беше мој.

Се наведна и нежно ги стави тие усни врз моите, а јас почувствував како целото тело ми се стресува и тоа немаше никаква врска со фактот што стоев облечена само во долна облека. Па, можеби имаше некаква минијатурна поврзаност, но стресувањето дефинитивно не се должеше на студот.

„Сега, знаеш дека обожавам пица“, ми шепна тој на уво. „Но тоа може да почека до утре. Она што навистина многу, многу ми недостигаше си ти.“

Замотувајќи се во прегратка и бакнувајќи се, заедно се упативме кон спалната соба. Додека се движевме, Алекс соблекуваше и фрлаше едно по друго парче облека, а јас се обидував да не му дозволам на моето колено да ме предаде.

Па, вечерта не одеше баш според планираното, но сè додека се добиваше резултатот кој го сакав, каква причина имав да се жалам?

Неколку часа подоцна, јас бев дрско разбудена од страна на пулсирачката болка во моето лево колено. Полека ја свиткав ногата, згрчувајќи се од болка, но премногу бев уморна за да станам и да се напијам некое апче. Кога немав проблеми како во моментот, ова ми беше омилениот дел од спиењето: ниту целосно заспана, ниту целосно будна, одлична можност да го гледам Алекс додека мирно сонува на својата перница. Чувството беше како да гледаш некое екстремно привлечно кученце како дреме. Тој се превртуваше во сон, се вртеше кон мене со разбушавена коса, а неговото стапало ја допираше мојата гола нога додека тој испушташе тивки сонливи звуци. Толку се имав навикнато да спијам сама во креветот, па возбудата од будењето со Алекс покрај мене не ми даваше да продолжам да спијам. Наместо тоа, продолжив да лежам и да го гледам, борејќи се со нагонот да го разбудам само за да ја видам неговата насмевка.

Овие неколку месеци беа неверојатни. На почетокот бев извадена од памет од идејата да се вселам со него. Претходно веќе имав живеено со друг тип и тоа не заврши многу добро, но, да чукнам во дрво, веќе некое време бевме тука и нашата врска сè уште беше во една од убавите фази: Алекс сè уште го спушташе капакот на тоалетната шолја, а јас сè уште ги бричев нозете секој ден. Домашно и куќно блаженство. Се залепив за него и среќно воздивнав кога тој ја префрли раката врз мојот колк, неговите топли нозе замотани околу моите, неговите голи гради залепени за мојот грб. Е вака требаше да биде. Знаев дека вака и ќе продолжи да биде. Засекогаш.

Алекс Рид секогаш беше малку комплициран и тежок со спиењето, но сега после долгиот лет и временските разлики во комбинација? Знаев дека ќе биде кома барем уште дванаесет часа. Што ми оставаше речиси доволно време за да го средам станот.

Мојот шарм очигледно му го имаше одвлечено вниманието претходната вечер, но во ладната (смрзнувачка, всушност) светлина на денот, јас го видов нашето живеалиште низ нови очи. Неверојатна работа е во каква кочина е човек подготвен да живее кога е сам. Сакав Алекс да биде среќен што се вратил дома кога конечно ќе се разбуди, а не да се сопне од хеланките кои ги имав фрлено на софата пред три ноќи за време на мега филмскиот маратон со Хари Потер кој заврши со моето комирање на софата во два часот по полноќ затоа што бев премногу уморна за да стигнам до креветот.

Успеав да ја исчистам бањата, да ја средам дневната и да ја изрибам кујната пред да го прифатам фактот дека морав да бидам храбра и да се соочам со ужасната ледена надворешност. Мојата постојана потреба греењето да биде вклучено на максимум во секое време значеше дека оставањето кеси со ѓубре во станот не беше опција. Ни најдоброто средство за чистење и дезинфекција немаше голема моќ кога после четири дена ќе најдеш забравена кутија со суши во некој кош.

Па, облечена само во шорц, маичка и стари чизми, го замотав огромното палто на Алекс околу мене и се упатив низ ходникот со две циновски кеси полни со ѓубре, обидувајќи се да не ја вдишувам нивната миризма по пат. Беше проклето ладно. Ја отворив влезната врата и веднаш ја затворив со тресок кога забележав како моето издишување се претвора во мали бели облачиња. И тогаш повторно ја отворив кога сфатив дека му ја треснав пред нос на поштарот кој изгледаше навистина налутено.

„Извини“, реков, подавајќи ја раката за да ја земам поштата или да добијам едно плескање по зглобот. „Ладно.“

„Мислиш?“ рече тој намуртено и низ растропкани заби.

Еднаш порано веќе ја имав отфрлено идејата, но можеби *можев* да станам поштар. Го гледав како се качува на велосипедот, почнува да ги врти педалите и брзо заминува. Многу јасно, јас имав намера да возам супер сладок ретро велосипед со крошна, наместо стандардните црвени поштарски велосипеди. И пофина облека доколку е возможно. Но можеше да биде добро: на тој начин постојано би имала физичка активност и би била витален член на заедницата. Се разбира, под еден услов, доколку би било во ред сите да се сложат да не добиваат пошта од ноември до март. И претпладне. Но со оглед на тоа што држев три коверти во раката во десет часот наутро во декември, целата мојата замисла со сите нејзини услови изгледаше прилично невозможно. Неволно ја додадов позицијата „поштар“ на листата со несоодветни работни места заедно со сметководител, физичар и шанкер. Девет од десет пати не можев да се сетам зошто сум отишла во кујна и што сум сакала да земам, а не пак да памтам како три илјади различни луѓе дневно го сакаат своето кафе во Старбакс.

Потребата да најдам работа почна да ме става под вистински притисок. Сè уште ја имав мојата колумна во англиската верзија на магазинот The Look, но тоа навистина не беше доволно за нормален живот, а моите заштеди почнаа да се исцрпуваат. Навистина ми требаше повеќе работа тука во Америка, но не беше лесно да се најде. На почетокот се тешев дека секогаш е тешко да се најде работа во лето, бидејќи летата секогаш се послаби. Потоа беше кризна есен. И никој не вработува луѓе пред Божиќ. Само молев Бога јануари да донесе нешто повозбудливо затоа што во спротивно постоеше голема шанса наскоро да почнам да откривам која е разликата помеѓу економично макијато и големо Американско. Добро, ако ништо друго, барем имав пошта.

Сите знаат дека нема ништо повозбудливо од пошта, особено за Божиќ. Два од трите коверта имаа впечатлив божиќен дизајн, а едниот од нив беше со британски

поштенски марки. Премногу нетрпелива/мрзлива да се вратам горе за да ги отворам, седнав на една од скалите со колениците собрани под палтото на Алекс и ги отворив. Аххх, среќен Божиќ од Луиза, Тим и Бебето. Второто беше божиќна честитка од Блумингдејлс. Колку прекрасни луѓе, си помислив весело; ќе морам да ги посетам веднаш штом ја најдам кредитната картичка која Алекс ми ја скри пред да замине затоа што го преколнував да го направи тоа и оттогаш минав недели прекопувајќи го станот за да ја најдам. Третиот коверт дефинитивно не беше празничен - бел, премногу тенок за да носи добри вести - но кога веќе го имав, немаше логика да не го отворам.

И веднаш посакав да не го сторев тоа.

Брзо ја скенирав содржината, чувствувајќи сè поголема мачнина со секоја измината секунда.

Драга госпоѓице Кларк,

Информирани сме дека вашиот професионален статус е променет... Во тој случај Вашата L-1 виза се повлекува и промените стапуваат на сила веднаш... Триесет дена за да ја напуштите Америка... Ве молиме да го контактирате следниот оддел ако имате какви било прашања...

Вашата виза е повлечена.

Триесет дена за да заминете.

Станувајќи, почнав да се качувам по скалите, допирајќи го ѕидот со раката по пат. Зарем отсекогаш гипсот бил вака нерамен? Зарем отсекогаш имало толку многу скали? Плеткајќи се со клучот во бравата, отклучив и влегов во блескаво чистиот стан. Ми изгледаше некако помал.

Божиќните честитки ми испаднаа од раката и лесно се лизнаа на дрвениот под додека се движев низ собите.

По некое време, застанав во тоалетот токму пред да ја почувствувам острата болка која ми го пресече стомакот. Веднаш клекнав на колена и - без вистински да знам што се случува - повратив, со писмото од ИНС сè уште во рака. Триесет дена за да заминам.

Не знам колку време беше поминато, можеби минути, можеби часови, не бев сигурна, но трансот полека почна да поминува, а јас бев испотена, расплакана и скршена на подот во тоалетот. Го прочитав писмото уште еднаш, во потрага по нешто што можеби не сум го видела - дополнителна забелешка, постскрипт, што било што не вели дека морам да ја напуштам земјата за еден месец. Но немаше такво нешто. Како може една таква порака која ти го менува цел живот да биде толку кратка? Америка беше земјата на можностите, земјата на „Како можеме да ви помогнеме?“ и „Имајте пријатен ден“, а не на „Фино си поминавме, а сега шетај“. Ова не беше можно. Го оставив писмото на ладните плочки и станав, држејќи се за лавабото со моите несмасни раце. Конечно бев способна да се погледнам во огледало дури откако неколкупати го плиснав лицето со ладна вода. Она што го видов не ми се допадна. А очигледно не ѝ се допаѓаше ниту на Америка.

„Добро“, си реков себеси. „Сè ќе биде во ред. Ќе го средиме ова.“

Дури ни мојот одраз не изгледаше убедено.

Имаше само една работа која можеше да се направи. Ги активирав моите последни три функционални мозочни ќелии за да се сетам каде го имав оставено мобилниот телефон и го притиснав копчето за брзо бирање на број.

„Енџи?“

„Џени“, шепнав. „Ми требаш.“